

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: asystent Katarzyna Kij - Piskorz

w obecności oskarżyciela publ. – bez udziału

po rozpoznaniu w dniu 11 i 19 lutego 2015 r. sprawy

P. G.

s. J. i M. z domu K.

ur. (...) w M.

obwinionego o to, że:

w dniu 04 czerwca 2014 r., ok. godz. 20⁴⁰ w O. ul. (...) kierując samochodem m-ki C. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym o 46 km/h i poruszał się z prędkością 96 km/h

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. **obwinionego P. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go na **karę 300,- (trzystu) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 04 czerwca 2014 r., funkcjonariusze Wydziału Kontroli Ruchu Drogowego(...) w O.: sierż. K. S. (1) i sierż. R. G. (1) pełnili służbę patrolową na terenie miasta O.. Około godziny 20⁴⁰ na ulicy (...) w O., na wysokości skrzyżowania z ul. (...) prowadzili kontrolę statyczną i pomiar prędkości pojazdów urządzeniem laserowym o nazwie (...) nr (...) posiadającym ważne świadectwo legalizacji. Pomiar prędkości dotyczył kierowców poruszających się od strony ulicy (...) w kierunku ul. (...).

W tym czasie P. G. kierował samochodem marki C. (...) o nr rej (...), jadąc lewym pasem ulicy (...) w kierunku ul. (...). Na tym odcinku ulicy (...) obowiązuje tzw. administracyjne ograniczenie prędkości do 50 km/h. Kiedy pojazd kierowany przez wymienionego, po wyjściu z łuku w lewo tej ulicy, znajdował się na wzniesieniu, na prostym odcinku drogi, w

odległości około 300 metrów od patrolu, R. G. dokonał pomiaru prędkości tego pojazdu, który jak się okazało jechał wówczas z prędkością 96 km/h, co zostało zarejestrowane przez funkcjonariusza przyrządem do pomiaru prędkości.

W związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o 46 km/h policjanci zatrzymali obwinionego do kontroli drogowej. W trakcie czynności kontrolnych obwiniony oświadczył, iż zmierzona prędkość nie dotyczyła jego samochodu, gdyż przed nim na tym samym pasie ruchu poruszały się inne 2 pojazdy. W związku z odmową przyjęcia mandatu został poinformowany przez kontrolujących o skierowaniu przeciwko niemu wniosku do Sądu.

(dowód: zeznania świadków - R. G. - k. 60, 15v, K. S. - k. 60v, 15v - 16; notatka urzędowa, k. 5, kserokopie notatników służbowych k. 51 - 54, świadectwo legalizacji k. 55)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż faktycznie w dniu zdarzenia jechał swoim samochodem lewym pasem ulicy (...) jednak poruszał się bezpośrednio za 2 nieustalonymi samochodami. Stwierdził, iż nie przekroczył dozwolonej prędkości. Podkreślił, że kiedy Policjant wszedł na jezdnię i dał sygnał do zatrzymania zatrzymał się również pojazd jadący bezpośrednio przed nim. Urządzenie laserowe nie utrzymała mierzonego pojazdu na zdjęciu, wobec czego, zdaniem obwinionego nie ma dowodów aby to prędkość jego pojazdu była zarejestrowana. (wyjaśnienia obwinionego, k. 57, 15 - 15v)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, albowiem stoją w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i w ewidentny sposób zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Obwiniony nie przedstawił żadnego dowodu, który uzasadniałby twierdzenie, iż prędkość zmierzona przez funkcjonariusza nie była prędkością jego pojazdu lub została zmierzona w sposób nieprawidłowy. Nie wskazał nawet z jaką dokładnie prędkością poruszał się na odcinku, gdzie nastąpił pomiar oraz w jakiej odległości poruszał się za poprzedzającym go pojazdem w momencie pomiaru.

Świadek R. G. (1) wyraźnie i stanowczo zeznał, że dokonał pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, gdy ten wyjeżdżał z łuku. Podkreślił, że w momencie pomiaru mógł dokładnie określić położenie tego pojazdu na jezdni dzięki precyzyjnemu celownikowi tego urządzenia. Stanowczo i kategorycznie tym samym wykluczył aby pomiar dokonany przez niego dotyczył innego pojazdu niż samochód kierowany przez obwinionego. Wyjaśnił też powód, dla którego zatrzymał się również inny pojazd po daniu przez niego sygnału do zatrzymania. Z zeznaniami tego świadka łączą się ściśle zeznania drugiego funkcjonariusza K. S. (1), który wprawdzie nie dokonywał bezpośrednio pomiaru, ale był w tym czasie w tym miejscu i mógł ocenić w jakich warunkach dokonywany był ten pomiar.

Należy zaznaczyć, że obaj ci funkcjonariusze Policji są dla obwinionego osobami całkowicie obcymi, nie znają go, ani osobiście, ani z racji pełnionych obowiązków służbowych, stąd też nie mieli żadnego uzasadnionego interesu, by bezpodstawnie go obciążać. Wymienieni zeznawali na okoliczności związane wyłącznie z ich służbą i z tego względu, nie wykazując osobistego zaangażowania w sprawę, nie byli osobiście zainteresowani wynikiem postępowania, co dodatkowo stanowi o ich obiektywizmie. Ponadto ich relacja znajduje pełne odzwierciedlenie w notatce urzędowej sporządzonej przez R. G. bezpośrednio po podjętej interwencji oraz notatniku tegoż funkcjonariusza. Sąd nie znalazł żadnego uzasadnionego powodu, dla którego Policjanci mieliby zatrzymać obwinionego do kontroli drogowej w przypadku jego prawidłowej jazdy.

Dodatkowo zauważyć należy, że droga po której poruszał się obwiniony na tym odcinku przebiega po łuku (w lewo dla kierunku jazdy obwinionego) i dodatkowo pod górkę, a zatem funkcjonariusz stojący po prawej stronie tej drogi miał tym samym lepszą widoczność i lepszą możliwość dokonania pomiaru prędkości pojazdu obwinionego poruszającego się w tym momencie lewym pasem ruchu. W tym miejscu należy zauważyć, iż w przypadku pomiaru prędkości z odległości 300 metrów, pomiar prędkości jest dokonywany w momencie, gdy kierowca nie widzi jeszcze dokonującego pomiaru. W sprawie brak jest danych, które wskazywałyby, iż pojazdy poruszały się w kolumnie, co utrudniałoby pomiar, gdyby jechały w niewielkich odległościach za sobą i na płaskim terenie. Wręcz przeciwnie – bezspornym jest, iż przed obwinionym poruszał się tylko jeden pojazd i jechały ze wzniesienia.

Urządzenie, którym dokonano przedmiotowego pomiaru jest bardzo precyzyjne, posiada celownik optyczny z powiększeniem, które pozwala na precyzyjne namierzenie kontrolowanego pojazdu, a jego zabezpieczenia uniemożliwiają praktycznie dokonanie pomiaru pojazdu, który przypadkowo znajdzie się w wiązce laserowej pomiaru (np. podczas wyprzedzania).

Urządzenie (...) 20-20-200LR o nr fabrycznym (...), którym dokonywano pomiaru było sprawne, posiadało aktualną legalizację wystawioną w dniu 18.04.2014r., ważną do dnia 30.04.2015r. Urządzenie to zostało dopuszczone do używania, bowiem spełnia wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17.02.2014r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli meteorologicznej tych przyrządów (DZ.U. z 6.03.2014r. poz 281). Nie obowiązuje obecnie rozporządzenie z 2007r., które utraciło moc.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia określonego w art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające leżące po jego stronie. Obwiniony był już karany za wykroczenie drogowe polegające na spowodowaniu zagrożenia w ruchu drogowym. W dniu (...)2014r. przekroczył prędkość niemalże dwukrotnie, świadczy to o jego niepoprawności, natężeniu złej woli oraz lekceważącym stosunku do przepisów ruchu drogowego decydujących o bezpieczeństwie na drogach. Sąd miał również na uwadze, fakt, iż wykroczenia polegające na przekraczaniu prędkości są nagminne i często są powodem brzemiennej w skutkach zdarzeń drogowych. Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności łagodzących po stronie obwinionego.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i stopnia jego zawinienia, tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.